

บทที่ 7
ตัวอย่างวรรณกรรมอังกฤษและวรรณกรรมอเมริกัน
บางสมัย

The Seafarer

โคลงบทนี้เป็นโคลงอังกฤษเก่าแก่เขียนด้วยภาษาอังกฤษโบราณ (Old English) พรรณนาเรื่องการผจญภัยในท้องทะเล ชาวอังกฤษทั่ว ๆ ไป มีความรู้สึกที่ซาบซึ้งถึงชีวิตของตนและท้องทะเล มีความสัมพันธ์กันแน่นแฟ้น อ่านข้อความข้างล่างนี้ซึ่งเรียบเรียงขึ้นใหม่ด้วยภาษาอังกฤษปัจจุบัน โดย Dr. J. Duncan Spaeth แล้วลองถามตัวท่านเองดูว่า ข้อความเหล่านี้ทำให้ท่านรู้สึกอย่างไร? และได้ความคิดอะไรบ้าง?

True is the tale that I tell of my travels,
Sing of my seafaring sorrows and woes;
Hunger and hardship's heaviest burdens,
Tempest and terrible toil of the deep,
Daily I've borne on the deck of my boat.
Fearful the welter of waves that encompassed me,
Watching at night on the narrow bow,
As she drove by the rocks, and drenched me with spray.
Fast to the deck my feet were frozen,
Gripped by the cold, while care's hot surges
My heart o'erwhelmed, and hunger's pangs
Sapped the strenght of my sea-weary spirit.

Questions

1. ข้อความข้างบนนี้เป็นคำพูดของ Seafarer หรือ Dr. Spaeth?
2. ข้อความข้างบนนี้แสดงว่าผู้พูดมีนิสัยอย่างไร?
3. ข้อความข้างบนนี้ทำให้ท่านเห็นภาพอะไร?
4. ข้อความข้างบนนี้ทำให้ท่านคิดถึงอะไร?
5. โคลงบทนี้เด่นด้วยการใช้ rhyme, meter, หรือ alliteration และสิ่งนั้นหรือสิ่งเหล่านั้นมีลักษณะเช่นไร?

The Canterbury Tales

The Canterbury Tales เป็นนิทานคำกลอนเขียนด้วยภาษาอังกฤษสมัยกลาง (Middle English) โดย Geoffrey Chaucer ที่เสนอไว้ข้างล่างนี้ ตัดตอนมาจากฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษปัจจุบัน (Modern English) โดย Ruth M. Stauffer ขอให้สังเกตวิธีที่ Chaucer บรรยายลักษณะตัวละคร และขอให้สังเกต tone of narration (คือสังเกตว่าผู้ประพันธ์เจตนาจะพูดเอาจริงเอาจัง พูดเล่น หรือพูดประชดประชัน)

THE LAWYER

A famous *Lawyer* on the trip did go—
A learned man, at least he sounded so;
In jurisprudence wise; knew all the laws;
And in the best-made wills could pick out flaws.
He knew by heart decisions and decrees
From William* down. Codes, statutes—these
Were play to him; in litigation, skilled;
With presents and with fees his chests were filled.
A busier man than he you'd find nowhere,
Yet he seemed busier than he was, I swear.

Questions

1. ผู้เล่านิทาน เล่าเรื่องชื่อ ๆ ตรงไปตรงมาหรือเล่าแบบมีเลศนัย? มีข้อความตอนใดเป็นหลักฐานว่าเป็นเช่นนั้น?
2. ท่านคิดว่า Chaucer เป็นคนมีบุคลิกภาพ (personality) ชนิดใด?
3. โคลงข้างบนนี้มี metrical และ rhyme scheme ชนิดใด?

*William the Conqueror who reigned England from 1066 to 1087

The Passionate Shepherd to His Love

ผู้เขียน pastoral lyric บทนี้คือ Christopher Marlowe ขอให้สังเกตว่าระยะเวลาที่ศตวรรษที่คั่นอยู่ระหว่าง Marlowe และท่านมิได้เป็นช่องว่าง (gap) ที่ทำให้ท่านไม่อาจ appreciate งานประพันธ์ของ Marlowe เลย

• Come live with me and be my love,
And we will all the pleasures prove
That hills and valleys, dales and fields,
Or woods or steepy mountain yields.

And we will sit upon the rocks,
Seeing the shepherds feed their flocks,
By shallow rivers, to whose falls
Melodious birds sing madrigals.

And I will make thee beds of roses,
And a thousand fragrant posies,
A cap of flowers, and a kirtle
Embroidered all with leaves of myrtle;

A gown made of the finest wool,
Which from our pretty lambs we pull;
Fair lined slippers for the cold,
With buckles of the purest gold;

A belt of straw and ivy buds
With coral clasps and amber studs;
And if these pleasures may thee move,
Come live with me and be my love.

Thy silver dishes for thy meat
As precious as the gods do eat,
Shall on an ivory table be
Prepared each day for thee and me.

The Shepherd swains shall dance and sing
For thy delight each May morning;
If these delights thy mind may move,
Then live with me and be my love.

kirtle แปลว่า dress

Questions

1. ทำไมเราจึงเรียกโคลงบทนี้ว่า pastoral lyric?
2. โคลงบทนี้มีกี่ stanza?
3. โคลงบทนี้มี rhyme scheme ชนิดใด?
4. โคลงบทนี้มี metrical scheme ชนิดใด?
5. ข้อสัญญาข้อใดที่ฟังดูสมเหตุผล และข้อสัญญาใดที่ฟังดูออกจะเกินสภาพความเป็นจริงไป?

Hamlet

Hamlet เป็นโศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่งของโลก ประพันธ์ขึ้นโดย William Shakespeare นักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการของประเทศอังกฤษ

ที่ปรากฏข้างล่างนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ตัดตอนมาจาก Act III, Scene I ซึ่งเป็นตอนที่ Hamlet ร่ำพินิจปัญหาชีวิตของตน และต่อปากต่อคำกับ Ophelia หญิงคนรักซึ่งกำลังผิดหวัง

คำร่ำพินิจนี้เรียกว่า soliloquy และ soliloquy บทนี้โด่งดังเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่นักศึกษาวรรณคดีอังกฤษ ขอให้อ่านและหาคำตอบว่าเหตุใด soliloquy นี้จึงจับใจผู้อ่านนักหนา และเหตุใด Hamlet กับ Ophelia จึงเข้าใจกันไม่ได้

ENTER HAMLET

HAM: To be, or not to be: that is the question:
Whether 't' is nobler in the mind to suffer
The slings and arrows of outrageous fortune,
Or to take arms against a sea of troubles,
And by opposing end them. To die, to sleep
No more; and by a sleep to say we end 61
The heart-ache and the thousand natural shocks
That flesh is heir to; 't is a consummation
Devoutly to be wish'd; to die; to sleep;
To sleep, perchance to dream; ay, there's the rub; 65
For in that sleep of death what dreams may come,
When we have shuffled off this mortal coil,
Must give us pause; there's the respect
That makes calamity of so long life:
For who would bear the whips and scorns of time, 70
Th' oppressor's wrong, the proud man's contumely,
The pangs of dispriz'd love, the law's delay,

65. *rub*, impediment. 67. *shuffled*, slipped, cast. *coil*, turmoil, with a play upon "coil," a ring of rope, here the flesh encircling the soul. 68. *respect*, consideration. 72. *dispriz'd*, disparaged.

HAM:	Ay, truly; for the power of beauty will sooner transform honesty from what it is to a bawd than the force of honesty can translate beauty into his likeness. This was sometime a paradox, but now the time gives it proof. I did love you once.	116
OPH:	Indeed, my lord, you made me believe so.	
HAM:	You should not have believed me, for virtue cannot so inoculate our old stock but we shall relish of it. I loved you not.	120
OPH:	I was the more deceived.	
HAM:	Get thee to a nunnery; why wouldst thou be a breeder of sinners? I am myself indifferent honest, but yet I could accuse me of such things that it were better my mother had not borne me: I am very proud, revengeful, ambitious, with more offences at my beck than I have thoughts to put them in, imagination to give them shape, or time to act them in. What should such fellows as I do crawling between earth and heaven? We are arrant knaves all; believe none of us, go thy ways to a nunnery. Where's your father?	125
OPH:	At home, my lord.	
HAM:	Let the doors be shut upon him, that he may play the fool nowhere but in's own house. Farewell!	137
OPH:	O, help him, you sweet heavens!	
HAM:	If thou dost marry, I'll give thee this plague for thy dowry: be thou as chaste as ice, as pure as snow, thou shalt not escape calumny. Get thee to a nunnery, farewell! Or, if thou wilt needs marry, marry a fool; for wise men know well enough what monsters you make of them. To a nunnery, go, and quickly too, farewell!	140
OPH:	Heavenly powers, restore him!	146
HAM:	I have heard of your paintings, well enough. God hath given you one face, and you make yourselves another. You jig and amble, and you lisp and nick-name God's creatures and make your wantonness your ignorance. Go to, I'll no more on't; it hath made me mad. I say, we will have no more marriage: those that are married already, all but one, shall live; the rest shall keep as they are. To a nunnery, go. <i>Exit.</i>	157
OPH:	O, what a noble mind is here o'erthrown! The courtier's, soldier's, scholar's, eye, tongue, sword; Th' expectancy and rose of the fair state, The glass of fashion and the mould of form, The observ'd of all observers, quite quite down! And I, of ladies most deject and wretched, That suck'd the honey of his music vows,	164

119. *inoculate*, graft. 120. *relish of it*, smack of the old stock. 126. *beck*, call. 144. *monsters*, horned beasts, cuckolds. 152-3. Excuse your wanton speech by pretending ignorance. 156. *one*, Claudius.

Now see that noble and most sovereign reason,
Like sweet bells jangled out of time and harsh;
That unmatch'd form and feature of blown youth
Blasted with ecstasy. O, woe is me,
T' have seen what I have seen, see what I see!

166. *time*, tune, rhythm. 167. *blown*, blooming. 168. *ecstasy*, madness.

Questions

1. ปัญหาอะไรที่ Hamlet กำลังพยายามค้นหาคำตอบ?
2. ในความเห็นของ Hamlet อะไรเป็นสิ่งเหนียวรั้งการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวฉบับพลัน?
3. น้ำเสียง (tone) ของ Hamlet และน้ำเสียงของ Ophelia ต่างกันอย่างไร?
4. เหตุใด Hamlet กับ Ophelia จึงทำความเข้าใจกันไม่ได้?

Gulliver's Travels

Gulliver's Travels เป็นวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่และโด่งดังชิ้นหนึ่ง Jonathan Swift ผู้ประพันธ์เขียนวรรณกรรมชิ้นนี้ในลักษณะนิทานแสนสนุกสำหรับเด็กด้วยภาษาง่าย ๆ และด้วยเค้าโครงเรื่องที่เรียบไม่สลับซับซ้อน แต่ภายใต้ความราบรื่นของภาษาและความเรียบง่ายของเรื่องราว Jonathan Swift ได้ซ่อนข้อวิจารณ์ที่เผ็ดร้อนต่อข้อบกพร่องต่าง ๆ ในตัวมนุษย์แต่ละคน และในวัฒนธรรมประเพณีอันเป็นแนวปฏิบัติในสังคม

ในแง่หนึ่งโลกก็เป็นเช่นวรรณกรรมชิ้นนี้ ลองอ่านบทคัดตอนข้างล่างนี้ซึ่งเป็นตอนต้นของบทที่ 3 ซึ่งเป็นการเดินทางของ Gulliver ผู้เล่าเรื่องไปยังดินแดนที่ชื่อ Lilliput ซึ่งประชากรมีร่างกายเล็กมากคือสูงเพียงหกนิ้วฟุต และถามตัวท่านเองว่าท่านเห็นด้วยกับผู้เขียนหรือไม่

CHAPTER 3

The author diverts the Emperor and his nobility of both sexes in a very uncommon manner. The diversions of the Court of Lilliput described. The author hath his liberty granted him upon certain conditions.

My gentleness and good behaviour had gained so far on the Emperor and his Court, and indeed upon the army and people in general, that I began to conceive hopes of getting my liberty in a short time. I took all possible methods to cultivate this favourable disposition. The natives came by degrees to be less apprehensive of any danger from me. I would sometimes lie down, and let five or six of them dance on my hand. And at last the boys and girls would venture to come and play at hide and seek

in my hair. I had now made a good progress in understanding and speaking their language. The Emperor had a mind one day to entertain me with several of the country shows, wherein they exceed all nations I have known, both for dexterity and magnificence. I was diverted with none so much as that of the rope-dancers, performed upon a slender white thread, extended about two foot, and twelve inches from the ground. Upon which I shall desire liberty, with the reader's patience, to enlarge a little.

This diversion is only practised by those persons who are candidates for great employments, and high favour, at Court. They are trained in this art from their youth, and are not always of noble birth, or liberal education. When a great office is vacant either by death or disgrace (which often happens) five or six of those candidates petition the Emperor to entertain his Majesty and the Court with a dance on the rope, and whoever jumps the highest without falling, succeeds in the office. Very often the chief Ministers themselves are commanded to show their skill, and to convince the Emperor that they have not lost their faculty. Flimnap,²⁰ the Treasurer, is allowed to cut a caper on the strait rope, at least an inch higher than any other lord in the whole Empire. I have seen him do the *summerset*²¹ several times together upon a trencher fixed on the rope, which is no thicker than a common pack-thread in England. My friend Reideral,²² Principal Secretary for Private Affairs, is, in my opinion, if I am not partial, the second after the Treasurer; the rest of the great officers are much upon a par.

These diversions are often attended with fatal accidents, whereof great numbers are on record. I myself have seen two or three candidates break a limb. But the danger is much greater when the Ministers themselves are commanded to show their dexterity; for by contending to excel themselves and their fellows, they strain so far, that there is hardly one of them who hath not received a fall, and some of them two or three. I was assured that a year or two before my arrival, Flimnap would have infallibly broke his neck, if one of the *King's cushions*,²³ that accidentally lay on the ground, had not weakened the force of his fall.

There is likewise another diversion, which is only shown before the Emperor and Empress, and first Minister, upon particular occasions. The Emperor lays on a table three fine silken threads²⁴ of six inches long. One is blue, the other red, and the third green. These threads are proposed as prizes for those persons whom the Emperor hath a mind to distinguish by a peculiar mark of his favour. The ceremony is preformed in his Majesty's great chamber of state, where the candidates are to undergo a trial of dexterity very different from the former, and such as I have not observed the least resemblance of in any other country of the old or the new world. The Emperor holds a stick in his hands, both ends parallel to the horizon, while the candidates, advancing one by one, sometimes leap over the stick, sometimes creep under it backwards and forwards several times, according as the stick is advanced or depressed. Sometimes the Emperor holds one end of the stick, and his first Minister the other; sometimes the Minister has it entirely to himself. Whoever performs his part with most agility, and holds out the longest in *leaping* and *creeping*, is rewarded with the blue-coloured silk; the red is given to the next, and the green to the third, which they all wear girt

twice round about the middle; and you see few great persons about this Court who are not adorned with one of these girdles.

The horses of the army, and those of the royal stables, having been daily led before me, were no longer shy, but would come up to my very feet without starting. The riders would leap them over my hand as I held it on the ground, and one of the Emperor's huntsmen, upon a large courser, took my foot, shoe and all; which was indeed a prodigious leap. I had the good fortune to divert the Emperor one day after a very extraordinary manner. I desired he would order several sticks of two foot high, and the thickness of an ordinary cane, to be brought me; whereupon his Majesty commanded the Master of his Woods to give directions accordingly, and the next morning six woodmen arrived with as many carriages, drawn by eight horses to each. I took nine of these sticks, and fixing them firmly in the ground in a quadrangular figure, two foot and a half square, I took four other sticks, and tied them parallel at each corner, about two foot from the ground; then I fastened my handkerchief to the nine sticks that stood erect, and extended it on all sides till it was as tight as the top of a drum; and the four parallel sticks, rising about five inches higher than the handkerchief, served as ledges on each side. When I had finished my work, I desired the Emperor to let a troop of his best horse, twenty-four in number, come and exercise upon this plain. His Majesty approved of the proposal, and I took them up one by one in my hands, ready mounted and armed, with the proper officers to exercise them. As soon as they got into order, they divided into two parties, performed mock skirmishes, discharged blunt arrows, drew their swords, fled and pursued, attacked and retired, and in short discovered the best military discipline I ever beheld. The parallel sticks secured them and their horses from falling over the stage; and the Emperor was so much delighted, that he ordered this entertainment to be repeated several days, and once was pleased to be lifted up, and give the word of command; and, with great difficulty, persuaded even the Empress herself to let me hold her in her close chair²⁵ within two yards of the stage, from whence she was able to take a full view of the whole performance. It was my good fortune that no ill accident happened in these entertainments, only once a fiery horse that belonged to one of the captains pawing with his hoof struck a hole in my handkerchief, and his foot slipping, he overthrew his rider and himself; but I immediately relieved them both, and covering the hole with one hand, I set down the troop with the other, in the same manner as I took them up. The horse that fell was strained in the left shoulder, but the rider got no hurt, and I repaired my handkerchief as well as I could; however, I would not trust to the strength of it any more in such dangerous enterprises.

Questions

1. Gulliver อยู่ในฐานะใด? เหตุใดจึงตกอยู่ในฐานะนี้?
2. Gulliver พยายามทำสิ่งใดบ้าง? ด้วยเหตุผลใด?
3. ศิลปการแสดงกายกรรมบนเส้นเชือกมีความหมายประการใด?
4. ศิลปการกระโดดข้ามและคลานลอดท่อนไม้เล็ก ๆ มีความหมายประการใด?

5. Gulliver เสนอการแสดงชนิดใด? เมื่อเปรียบกับการแสดงของชาว Lilliputians แล้ว เหมือนหรือต่างกันอย่างไร?

นักเขียนสำคัญในกลุ่ม English Romantics ได้แก่ William Wordsworth โคลงสองบทข้างล่างนี้คัดลอกมาจากงานของกวีเอกผู้นี้ ขอให้ท่านสังเกตดูว่า เนื้อเรื่องและการใช้ถ้อยคำในโคลงทั้งสองนี้เป็นอย่างไร

She Dwelt Among the Untrodden Ways

She dwelt among the untrodden ways
Beside the springs of Dove,
A Maid whom there were none to praise
And very few to love:
A violet by a mossy stone
Half hidden from the eye!
Fair as a star, when only one
Is shining in the sky.
She lived unknown, and few could know
When Lucy ceased to be;
But she is in her grave, and, oh,
The difference to me!

My Heart Leaps Up When I Behold

My heart leaps up when I behold
A rainbow in the sky:
So was it when my life began;
So is it now I am a man;
So be it when I shall grow old,
Or let me die!
The Child is father of the Man;
And I could wish my days to be
Bound each to each by natural piety.

Questions

1. Nature (ธรรมชาติ) มีบทบาทสำคัญอย่างไรในโคลงทั้งสองบทนี้?
2. Diction (ถ้อยคำ) หรือ language (ภาษา) ในโคลงทั้งสองนี้มีลักษณะ elaborate (วิจิตรพิสดาร) simple (ง่าย) หรือ crude (ขาดความประณีต)? เช่นในคำหรือประโยคใดบ้าง?

3. มีการใช้ symbols อะไรบ้างในโคลงทั้งสองบทนี้ และใช้อย่างไร?
4. มีอะไรบ้างในโคลงทั้งสองบทนี้ ที่แสดงว่าผู้ประพันธ์เป็น a worshipper of Nature (ผู้นับถือธรรมชาติ)?
5. โคลงทั้งสองบทนี้แสดงออกซึ่ง characteristics (ลักษณะ) ไต่บ้างของ English Renaissance และ English Romantic Movement?

Sonnets from the Portuguese

Elizabeth Barrett Browning เขียน sonnets พรรณนาความรักที่เธอมีต่อ Robert Browning ตั้งแต่สมัยที่เธอและเขายังเป็นคู่รักกันอยู่ เพราะเขาเรียกเธอเล่น ๆ ว่า "My little Portuguese" เธอจึงตั้งชื่อ love sonnets ของเธอว่า *Sonnets from the Portuguese* ที่เสนอไว้ข้างล่างนี้เป็นเพียง sonnet บทเดียวใน collection ที่ว่านี้ ขอให้สังเกตว่า เธอพรรณนาความรักของเธอได้อย่างเปิดเผยด้วยถ้อยคำง่าย ๆ แต่สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกที่สูงส่งและงดงามในใจผู้อ่าน

How do I love thee? Let me count the ways.
 I love thee to the depth and breadth and height
 My soul can reach, when feeling out of sight
 For the ends of Being and ideal Grace.
 I love thee to the level of everyday's
 Most quiet need, by sun and candle-light.
 I love thee freely, as men strive for Right;
 I love thee purely, as they turn from Praise.
 I love thee with the passion put to use
 In my old griefs, and with my childhood's faith.
 I love thee with a love I seemed to lose
 With my lost saints—I love thee with the breath,
 Smiles, tears, of all my life!—and, if God choose,
 I shall but love thee better after death.

Questions

1. ลักษณะโดยทั่วไปของ sonnet บทนี้ ทำให้ท่านคิดถึงวรรณคดีอังกฤษในยุคใด? เพราะเหตุใด?
2. คำเปรียบเทียบกับที่ใช้ใน sonnet บทนี้ มีลักษณะเป็นการพูดให้เกินเลยความเป็นจริงอยู่บ้างหรือไม่? ขอให้ยกตัวอย่างประกอบ
3. ในความเห็นของท่านนั้น เป็นเพราะเหตุใด ผู้ประพันธ์จึงได้สะกดคำขึ้นต้นในคำว่า Being, Grace, Right, และ Praise ด้วย capital letters (อักษรตัวใหญ่)?

El Dorado

งานประพันธ์ของ Robert Louis Stevenson ไม่ว่าจะแปลเป็นโคลง กลอน นวนิยายหรือความเรียง เป็นที่นิยมยกย่องโดยทั่วไป ไม่จำกัดเชื้อชาติ เพศ และวัย บุคลิกภาพของ Stevenson นั้น ยิ่งใหญ่และน่ารักไม่น้อยกว่างานประพันธ์ของเขา *El Dorado* เป็นภาษา Spanish แปลว่า The Golden ขอให้ท่านลองค้นหาดูในข้อความข้างล่างนี้ว่า ผู้ประพันธ์หมายถึงอะไร

It seems as if a great deal were attainable in a world where there are so many marriages and decisive battles, and where we all, at certain hours of the day, and with great gusto and dispatch, stow a portion of victuals finally and irretrievably into the bag which contains us. And it would seem also, on a hasty view, that the attainment of as much as possible was the one goal of man's contentious life. And yet, as regards the spirit, this is but a semblance. We live in an ascending scale when we live happily, one thing leading to another in an endless series. There is always a new horizon for onward-looking men, and although we dwell on a small planet, immersed in petty business and not enduring beyond a brief period of years, we are so constituted that our hopes are inaccessible, like stars, and the term of hoping is prolonged until the term of life. To be truly happy is a question of how we begin and not of how we end, and of what we want and not of what we have. An aspiration is a joy forever, a possession as solid as a landed estate, a fortune which we can never exhaust and which gives us year by year a revenue of pleasurable activity. To have many of these is to be spiritually rich. Life is only a very dull and ill-directed theater unless we have some interests in the piece; and to those who have neither art nor science, the world is a mere arrangement of colors, or a rough footway where they may very well break their shins. It is in virtue of his own desires and curiosities that any man continues to exist with even patience, that he is charmed by the look of things and people, and that he wakens every morning with a renewed appetite for work and pleasure. Desire and curiosity are the two eyes through which he sees the world in the most enchanted colors; it is they that make women beautiful or fossils interesting; and the man may squander his estate and come to beggary, but if he keeps these two amulets he is still rich in the possibilities of pleasure. Suppose he could take one meal so compact and comprehensive that he should never hunger any more; suppose him, at a glance, to take in all the features of the world and allay the desire for knowledge; suppose him to do the like in any province of experience — would not that man be in a poor way for amusement ever after?

Questions

1. ในข้อความข้างบนนี้ *El Dorado* คืออะไร?
2. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับ main idea ในข้อความนี้?
3. Tone (น้ำเสียง-ซึ่งบ่งเจตนา) ของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไรในข้อความนี้ (formal, informal, intimate, solemn, playful, serious, ironic, lamenting, bitter, condescending, etc.)?
4. ข้อความนี้อาจใช้เป็นข้ออ้างได้ว่า วรรณกรรมอังกฤษให้อะไรแก่เราได้บ้าง?

A COWBOY CLASSIC

Ballad ชิ้นนี้เป็นเพียงงานชิ้นหนึ่งในบรรดางานประพันธ์หลายชิ้นที่สร้างขึ้นจากเค้าโครงเรื่องอันตึงตัวกัน คนอเมริกันรู้จักเนื้อเรื่องนี้ดี และรู้สึกด้วยว่า ชีวิตโคบาลนั้นเป็นเอกลักษณ์อันหนึ่งของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอเมริกัน

ขอให้ท่านอ่าน ballad โดยกวีนิพนธ์นี้ดู แล้วลองถามตนเองว่า ท่านได้ค้นพบอะไรบ้าง?

O Bury Me Not On the Lone Prairie

“O bury me not on the lone prairie,”
These words came slow and mournfully
From the pallid lips of a youth who lay
On his dying bed at the close of day.

He had wailed in pain till o'er his brow
Death's shadows fast were gathering now;
He thought of his home and his loved ones nigh
As the cowboys gathered to see him die.

“O bury me not on the lone prairie
Where the wild coyotes will howl o'er me,
In a narrow grave just six by three,
O bury me not on the lone prairie.

“In fancy I listen to the well known words
Of the free wild winds and the song of the birds;
I think of home and the cottage in the bower
And the scenes I loved in my childhood's hour.

“It matters not, I've oft been told,
Where the body lies when the heart grows cold;
Yet grant, O grant this wish to me,
O bury me not on the lone prairie.

“O then bury me not on the lone prairie,
In a narrow grave six foot by three,
Where a buffalo paws o'er a prairie sea,
O bury me not on the lone prairie.

"I've always wished to be laid when I died
In the little churchyard on the green hillside;
By my father's grave, there let mine be;
And bury me not on the lone prairie.

"Let my death slumber be where my mother's prayer
And a sister's tear will mingle there,
Where my friends can come and weep o'er me;
O bury me not on the lone prairie.

"O bury me not on the lone prairie
In a narrow grave just six by three,
Where the buzzard waits and the wind blows free;
Then bury me not on the lone prairie.

"There is another whose tears may be shed
For one who lies on a prairie bed;
It pained me then and it pains me now;
She has curled these locks, she has kissed this brow.

"These locks she has curled, shall the rattlesnake kiss?
This brow she kissed, shall the cold grave press?
For the sake of the loved ones that will weep for me
O bury me not on the lone prairie.

"O bury me not on the lone prairie
Where the wild coyotes will howl o'er me,
Where the blizzard beats and the wind goes free,
O bury me not on the lone prairie.

"O bury me not," and his voice failed there,
But we took no heed of his dying prayer;
In a narrow grave just six by three
We buried him there on the lone prairie.

Where the dew-drops glow and the butterflies rest,
And the flowers bloom o'er the prairie's crest;
Where the wild coyotes and winds sport free
On a wet saddle blanket lay a cowboy-ee.

"O bury me not on the lone prairie
Where the wild coyotes will howl o'er me,
Where the rattlesnakes hiss and the crow flies free,
O bury me not on the lone prairie."

O we buried him there on the lone prairie
Where the wild rose blooms and the wind blows free.
O his pale young face nevermore to see,-
For we buried him there on the lone prairie

Yes, we buried him there on the lone prairie
Where the owl all night hoots mournfully,
And the blizzard beats and the winds blow free
O'er his lonely grave on the lone prairie.

And the cowboys now as they roam the plain,-
For they marked the spot where his bones were lain,-
Fling a handful of roses o'er his grave,
With a prayer to Him who his soul will save.

"O bury me not on the lone prairie
Where the wolves can howl and growl o'er me;
Fling a handful of roses o'er my grave
With a prayer to Him who my soul will save."

Questions

1. ท่านเห็นภาพใดบ้างเมื่อได้อ่าน ballad บทนี้?
2. Ballad บทนี้ให้ความรู้สึกอย่างไรแก่ท่าน?
3. โคลงแต่ละบทมี tempo (จังหวะช้าหรือเร็ว) ballad บทนี้ควรมี tempo ช้า หรือ tempo เร็ว?
4. Ballad บทนี้มีลักษณะเป็น
 - a. Purely romantic?
 - b. Purely realistic?
 - or c. Romantic and realistic? ขอให้แสดงตัวอย่างให้เห็นโดยชัดเจน
5. แสดง metrical feet และ rhyme scheme ของ ballad บทนี้

FROM HIS JOURNALS

1850

Henry David Thoreau เป็นที่รู้จักแพร่หลายไม่เฉพาะแต่ในประเทศอเมริกา ความเรียงของ Thoreau ที่รู้จักกันทั่วไปคือ *Walden* และ *Civil Disobedience* อันเป็นข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็นรุนแรงในเรื่องเสรีภาพ แต่ข้อความข้างล่างนี้ตัดตอนมาจาก *Journals* เป็นตอนที่ Thoreau แสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดี ขอให้ท่านอ่านดูและพิจารณาว่า ข้อคิดนี้บอกอะไรแก่ท่านบ้าง

In literature it is only the wild that attracts us. Dullness is only another name for tameness. It is the untamed, uncivilized, free, and the wild thinking in Hamlet, in the *Iliad*, and in all the scriptures and mythologies that delights us, — not learned in the schools, not refined and polished by art. A truly good book is something as wildly natural and primitive, mysterious and marvellous, ambrosial and fertile, as fungus or a lichen. Suppose the muskrat or beaver were to turn his views to literature, what fresh views of nature would be present! The fault of our books and other deeds is that they are too *humane*. I want something speaking in some measure to the condition of muskrats and skunk — cabbage as well as of men, — not merely to a pining and complaining coterie of philanthropists.

Questions

1. Thoreau พูดยัง literature ในระดับหรือแง่ใด?
2. ท่านคิดว่าข้อคิดของ Thoreau น่ายอมรับหรือไม่? ด้วยเหตุใด?
3. แนวคิดของ Thoreau ใกล้เคียงกับแนวคิดของนักเขียนในสมัยใดในประวัติศาสตร์วรรณคดีอเมริกัน? ทำไมท่านจึงมีความเห็นเช่นนั้น?
4. ท่านคิดว่า Thoreau ใช้คำว่า *humane* ในข้อเขียนข้างบนนี้ในความหมายว่าอะไร?

Letters to the World

Emily Dickinson เรียกโคลงต่าง ๆ ที่เธอเขียนว่า “จดหมายที่เขียนถึงโลก” อ่าน lyrics ทั้งสองบทข้างล่างนี้ แล้วลองตัดสินใจว่า เป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่เธอเรียกโคลงต่าง ๆ ของเธอตั้งนั้น

Success is Counted Sweetest

Success is counted sweetest
By those who ne'er succeed.
To comprehend a nectar
Requires sorest need.

Not one of all the purple host
Who took the flag to-day
Can tell the definition,
So clear, of victory,

As he, defeated, dying,
On whose forbidden ear
The distant strains of triumph
Break, agonized and clear.

Much Madness Is Divinest Sense

Much madness is divinest sense
To a discerning eye;
Much sense the starkest madness.
‘Tis the majority
In this, as all, prevails.
Assent, and you are sane;
Demur, – you’re straightway dangerous.
And handled with a chain.

Questions

1. ผู้ประพันธ์มีความเห็นประการใดเรื่องความสำเร็จ?
2. ผู้ประพันธ์มีความเห็นประการใดเรื่องคนดีและคนบ้า?
3. ผู้ประพันธ์แสดงบุคลิกภาพประการใดบ้างออกมาใน lyrics ทั้งสองนี้?
4. แสดง meter และ rhyme scheme ของ lyric ทั้งสองบทนี้

DOVES IN THE BULLRING

John Dos Passos เป็นนักเขียนที่มีอารมณ์อ่อนไหว (sensitive) แต่ความเรียงข้างล่างนี้แสดงว่า Dos Passos สามารถเขียนใน style ที่ objective มากขอให้สังเกตวิธีพรรณนาว่าแสดงออกซึ่ง interest ในอะไร และ attitude เช่นใดของผู้เขียน

It was a hot Sunday morning in July. Members of the Socialist party had come from all over northern Spain for the big meeting in Santander. They had come with their red goldlettered trade-union banners, with their wives and children, and lunches in baskets, and canteens of wine. They had come in special trains and in buses and in mulecarts and on bicycles and on foot. The bullring held about ten thousand people; every seat was full, agreeable intelligent looking people mostly, mechanics, small store-

keepers and farmers, shoemakers, tailors, clerks, schoolteachers, bookkeepers, a few doctors and lawyers, for this part of the world a quiet characterless crowd, but a big crowd.

The proceedings began by the singing of the *Internationale* by a bunch of school-children in white dresses with red bows. They sang it very nicely. It passed the time while we waited for the speakers to arrive. The more important dignitaries seemed to be late. Then when the speakers filed onto the stand set up in the broiling sun in the center of the bullring, everybody sang the *Internationale* again standing, red bunting waved.

Somebody had gotten the idea that it would be effective to send up two white pigeons with red ribbons round their necks, but (maybe it was the heat or that the ribbons were tied too tight or that the pigeons were sick) the pigeons couldn't seem to fly. They fluttered groggily over the heads of the crowd, and crashed against the wall of the bullring. Eventually one of them managed to rise over the roof of the stands and vanished into the sizzling sunny sky, but the other fell back into the crowd. People tried to coax it to fly, to give it a starting toss into the air, but it was too weak. It finally came to rest in the middle of the bullring, right in front of the speaker's stand. All though the speaking it stood there, a very sicklooking pigeon in deed. We kept expecting it to flop over dead, but it just stood there with its head drooping.

Questions

1. วิธีบรรยายเหตุการณ์ในข้อความข้างบนนี้ มีจุดเด่นอะไรบ้าง?
 2. ผู้เขียนมี attitude อย่างไรต่อ the crowd และ the speakers ใน bullring?
 3. ผู้เขียนใช้ symbols อะไรบ้าง? และ symbols เหล่านั้นหมายถึงอะไร?
-

บรรณานุกรม

1. วิทย์ ศิวะศรียานนท์ *วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์* กรุงเทพฯ สมาคมภาษาและหนังสือ 2514
2. เสฐียรโกเศศ *การศึกษาวรรณคดีแห่งวรรณศิลป์* กรุงเทพฯ ราชบัณฑิตยสถาน 2507
3. Barnet, Sylvan, and Others. *A Dictionary of Literary Terms*. Boston: Little, Brown and Company, 1960.
4. Danziger, Marlies K., and Johnson, W. Stacy. *An Introduction to Literary Criticism*, Boston: D.C. Heath and Company, 1968.
5. Sartre, Jean Paul. *What Is Literature*. Bernard Frechtmen (tr.). New York: Harper and Row, 1965.
6. Wellek, René, and Warren, Austin. *Theory of Literature*, New York: Harcourt, Brace and World, Inc., 1956.